

IRIS VISSER

EEN SCHOT

ROMAN

IN DE ROOS

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Iris Visser
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock – ActiveLines, Undrey, NikhomTreeVector en belander
Foto auteur: © Gaby Jongenelen
Zetwerk: Crius Group, Hulsthout
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1383 1
ISBN 978 94 027 6951 7 (e-book)
NUR 301
Eerste druk januari 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Volgens mijn Fitbit is mijn hartslag het afgelopen etmaal maar liefst vier keer boven de honderdtien slagen per minuut uitgeschoten. Dit kwam onder andere doordat ik vanochtend bijna te laat was voor de trein en met de snelheid van een opgevoerde struisvogel door het station racete. Verder heb ik in het tijdsbestek van drie uur vijf kopjes koffie genuttigd, simpelweg omdat ik mijn ogen niet open kon houden. En dat was weer het resultaat van de andere piek in mijn hartslagmeter, namelijk: samen met Merle tot diep in de nacht een horrorfilm kijken. Een kleine reminder aan mezelf: als Merle zegt dat het ‘best spannend’ is, dan is dat eigenlijk een vertaling voor: ‘Ik hoop dat je schone onderbroeken hebt meegenomen.’

De vierde reden dat mijn hart weer wat sneller slaat, is een stuk aangenamer om naar te kijken. Ten eerste omdat zijn hoofd nog op zijn romp zit, en ten tweede omdat het gewoon een uitstekend gelukt stukje man is. Hij heeft twinkkelende blauwe ogen, een stralende witte lach, golvend blond haar en luistert naar de naam Jens. En er rolden zojuist woorden uit zijn mond waarvan ik niet helemaal zeker ben of ik ze wel goed heb verstaan.

‘Sorry, wat?’ vraag ik na een stilte die net een paar seconden te lang duurde.

Jens trekt een mondhoek op en er verschijnt een kuiltje in zijn wang. Hij zet een van de twee dampende bekers koffie voor mijn neus neer – dat wordt mijn zesde bakje vandaag.

‘Ik vroeg of je straks misschien een drankje wil doen,’ herhaalt Jens. ‘Na werk,’ verduidelijkt hij wanneer ik nog altijd geen antwoord heb gegeven.

Ik knipper een paar keer met mijn ogen, een tikkeltje overrompeld door zijn vraag.

Hij komt op de hoek van mijn bureau zitten, zoals hij de laatste tijd wel vaker doet. Sterker nog: ik heb mijn pennenbakje zelfs verplaatst omdat ik vond dat die paar vierkante centimeters van het tafelblad een groter doel konden dienen dan garanderen dat ik binnen twee seconden iets in handen heb om de hoekjes van mijn kladblok mee vol te krabbelen. En Jens maakt er – nadat hij de eerste keer zelf het bakje aan de kant had geschoven – dankbaar gebruik van. Iedere maandagochtend komt hij bij me zitten, overhandigt me de koffie die ik nodig heb om de week mee te beginnen en vraagt dan naar mijn weekend. Soms complimenteert hij me met mijn outfit of kapsel en hij gebruikt de gelegenheid regelmatig om te sparren over zijn nieuwe ideeën. Het feit dat hij mijn mening zo waardevol vindt geeft me een goed gevoel.

Eigenlijk wil ik dan ook een gat in de lucht springen en volmondig ‘ja’ roepen wanneer hij me uitvraagt. Maar niets aan dat schreeuwt ‘datebare collega,’ en dus probeer ik zo nonchalant mogelijk een lok haar over mijn schouder te vegen. Mijn hand raakt echter enkel lucht omdat ik vanochtend besloot mijn haar in een warrige knot op mijn hoofd vast te zetten.

‘O, eh... ja. Ja, lijkt me leuk,’ antwoord ik daarom terwijl ik met schaamrood op mijn kaken een pen uit het bakje vis dat nu aan mijn linkerkant staat en deze tussen mijn vingers draai. Yep, ik straal een en al nonchalance uit. Ik ben casual. Niets aan mij verraadt dat mijn lichaam op dit moment een maagzweer aan het kweken is van de zenuwen.

Jens grinnikt en hij hopt van het bureau af. ‘Top. Dan haal ik je straks wel op. Ik ken een leuk tentje hier vlakbij.’ Hij geeft me een dikke knipoog en wandelt met een zelfverzekerde tred weer naar zijn

bureau. Aan de zool van zijn nette herenschoenen kleeft nog een wit prijskaartje.

Nog een tikkeltje onthutst keer ik me naar mijn beeldscherm, waar ik een idee voor een nieuwe documentaireserie op aan het uitwerken ben dat ik aanstaande maandag bij het kwartaaloverleg wil pitchen.

Jens en ik werken allebei voor het onlineplatform True North Documentaries. Het is eigenlijk een soort combinatie van Netflix en YouTube, alleen publiceren wij uitsluitend docuseries. Hoewel geverifieerde gebruikers zelf ook video's mogen plaatsen, creëren wij hoofdzakelijk onze eigen content. Zo heb ik een jaar geleden een achtdelige serie gemaakt waarin ik het ivf-traject van een koppel dat al jaren een kinderwens had volgde. Ik mocht zelfs bij de bevalling zijn, en dat was een hele ervaring. De man keek toe alsof zijn favoriete sportauto werd afgebrand terwijl zijn vrouw een nieuw leven op de wereld zette.

'Als ik heel eerlijk ben, snap ik niet wat je in hem ziet,' klinkt de stem van mijn collega en vriendin Merle naast me. Ze kijkt, net als ik, toe hoe Jens de hoek om loopt. 'Hij is zo...' Ze draait aan een van de vele zilveren ringen die ze om haar vingers draagt. '...glad.'

'Hm. Ik vind hem niet glad, eerder verzorgd.' Ik kijk naar mijn dampende mok koffie en rommel in de bovenste lade van mijn bureau, waar ik vervolgens een busje kaneelpoeder uit tover. Ik sprenkel – zoals altijd – wat over mijn koffie en roer het erdoorheen. 'En zorgzaam,' voeg ik eraan toe. Ik neem een slok en trek een vies gezicht.

Merle grinnikt. 'Wanneer ga je die man nou eindelijk eens vertellen dat je je koffie zonder melk drinkt?'

Het is zeven uur en de conciërge is al bezig met het schoonmaken van het kantoor. De toetsenborden worden afgenomen met een vochtige doek en verdwaalde wikkels van de chocotoffees van Merle verdwijnen in de stofzuiger. Ze is al zo lang als ik haar ken verslaafd aan die verrukkelijke diabetesbommetjes. Wanneer we samen leerden voor onze tentamens tijdens onze studie journalistiek, lag er standaard een zak

Côte d'Or op tafel. Ik wil niet zeggen dat het vooruitzicht altijd een met chocolade gevulde pot binnen handbereik te hebben de reden was dat ik een sollicitatiegesprek voor haar regelde, maar het hielp zeker.

Ik werp zo nu en dan een blik in de richting van het bureau van Jens, waar nog altijd een lampje brandt. Wanneer de vier cijfertjes rechtsonder op mijn beeldscherm aangeven dat het bijna halfacht is, sluit ik mijn computer af en verzamel ik wat rondslingerende papieren. Ik trek mijn jas aan, sta op en loop richting Jens.

Het getik van mijn hakken galmt door de lege ruimte. Ons kantoor bevindt zich in een oud monumentaal pand, en de karakteristieke ramen reiken bijna van het plafond tot de vloer. Het licht van de straatlantaarns buiten schijnt naar binnen en werpt een warme gloed op het parket. De Hollandse miezerregen kleeft aan het glas, me waarschuwend voor uitgelopen mascara en een pluizig kapsel.

Ik haat regen.

Jens en ik werken vaak langer door dan de rest van onze collega's. Ik weet niet precies wat zijn reden hiervoor is, maar bij mij komt het door mijn liefde voor mijn baan. En de wetenschap dat Jens me vanaf een afstandje gezelschap houdt draagt ook zeker bij aan mijn werkplezier in de late uurtjes.

'Hé,' zeg ik wanneer ik bij zijn bureau aankom. Het tafelblad is bezaaid met verschillende papieren waar hij van alles op geschreven en weer doorgekrast heeft. 'Zullen we gaan? Het is al laat.'

Jens kijkt verstrooid op. Zijn blonde haar staat alle kanten op, alsof hij er vaak met zijn handen doorheen heeft gewoeld. Hij heeft zijn mouwen opgestroopt en wrijft met beide handen over zijn gezicht alvorens hij op zijn horloge kijkt.

'Jeetje, je hebt gelijk.' Ik kijk over zijn schouder naar zijn monitor, waarop hij een praktisch leeg document open heeft staan. Wanneer hij me ziet kijken, slaat hij het haastig op en sluit hij zijn computer af. Hij laat een duur uitzierende jas over zijn schouders glijden en plakt een glimlach op zijn gezicht die bijna Kenwaardig is. 'Goed, een drankje. Zullen we?'

‘De speciaalbiertjes hier zijn echt top.’ Jens schuift naast me op het bankje in de hoek van het café. Hij lijkt een paar tellen te aarzelen, maar drapeert dan voorzichtig zijn arm over mijn schouders. Ik kijk opzij naar de grote hand die naast mijn bovenarm bungelt en voel mijn mondhoeken omhoogkrullen.

Het voelt goed. Zo goed zelfs dat ik mezelf ervan moet weerhouden om wat dichterbij hem toe te schuiven.

‘Vooral het lokale bockbiertje is erg lekker.’ Jens draait zijn hoofd mijn kant op en kijkt me indringend aan. Die ogen... ‘Wil je die proberen?’

Op dit moment zou ik zelfs gefrituurde tarantula’s proberen als hij het me zou vragen. ‘Lijkt me heerlijk,’ lieg ik. Ik hou helemaal niet van bier.

Jens steekt een vinger op naar een ober, die meteen onze bestelling opneemt en vervolgens weer wegloopt. Jens begint te vertellen over een app die hij gebruikt om bij te houden welke biertjes hij allemaal al geprobeerd heeft, en hoe hij, haast als een postzegelverzamelaar, nog op zoek is naar bepaalde exemplaren die ze bijna nergens schenken.

De ober komt weer terug met een veel te donker bockbier dat hij voor mijn neus neerzet. Nadat ik een slok heb genomen en ril van de bittere smaak, kijkt Jens me aandachtig aan.

‘Zeg, hoelang werken we nou eigenlijk al samen?’

‘O, eh...’ Ik tik aandachtig met mijn wijsvinger op mijn kin en doe alsof ik diep nadenk. Eigenlijk weet ik het exacte antwoord, namelijk: één jaar, vier maanden, zestien dagen en twintig uur. Maar dat toegeven staat gelijk aan een filmwaardige liefdesverklaring, dus hou ik die informatie voor me. ‘Een jaar, denk ik,’ zeg ik zo nonchalant mogelijk.

‘Pfoe.’ Jens leunt een stukje achterover en kijkt me aandachtig aan. Zijn blik wordt iets donkerder en de kriebels in mijn buik worden heviger. ‘Dat is al eventjes. Waarom heb ik in godsnaam zo lang gewacht voordat ik je mee uit vroeg?’

Ik bijt op mijn lip om een lach te onderdrukken en sla mijn ogen neer. Dit is een date. Een echte date.

‘Zeg, Floortje, mag ik je een vraag stellen?’

Ik kijk weer op en knik. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Wat vind je zo leuk aan ons werk?’ Hij neemt een grote slok van zijn bier en kijkt me nieuwsgierig aan. ‘Is dit echt wat je hart sneller doet kloppen? Ligt hier je passie?’

Ik kijk bedachtzaam naar mijn glas, terugdenkend aan de prachtige items die ik tot nu toe gemaakt heb. Aan de deelnemers die me voldoende vertrouwden om hun kwetsbare kant voor de camera te tonen en aan de reacties van kijkers toen ze die beelden zagen. Aan het trotse, warme gevoel dat ik in mijn borst voel wanneer ik het eindresultaat bekijk. ‘Ja,’ zeg ik uiteindelijk volmondig.

Jens trekt een mondhoek op. ‘Dat dacht ik al.’ Hij draait aan een van zijn manchetknopen. ‘Waar denk je dat dat door komt?’

‘Hm...’ Ik neem een slok van mijn drinken, even vergetend dat het bier is, en weet nog net te voorkomen dat ik een vies gezicht trek. ‘Ik vind het zo heerlijk om verhalen te vertellen,’ vervolg ik dan. ‘Verhalen die het ook echt verdienen om verteld te worden, weet je. Persoonlijke dingen, dingen die mensen echt kunnen raken. Zoals familieverhalen waar in iedere aflevering een ander verhaal centraal staat,’ verklap ik mijn nieuwste idee. Ik leun met mijn elleboog op de tafel. Jens kijkt me geïntrigeerd aan. ‘Dat is wat ik wil. Ik wil bijvoorbeeld geen afleveringen maken over de zestien cavia’s van mijn buurvrouw.’

Jens proest het slokje bier dat hij zojuist had genomen weer uit en kijkt me breed grijnzend aan. Het warme licht van de kaars op tafel werpt een oranje gloed op zijn nu warrige lokken. ‘De zestien cavia’s van je buurvrouw?’ Zijn ogen twinkelen van plezier. ‘Dat klinkt als iets waar ik meer over wil weten.’

‘O, ja nou...’ begin ik grinnikend. ‘Bertine woont naast me en ze is echt gek op cavia’s. Ze heeft er zestien en die beesten lopen gewoon vrij door haar huis. Aan de wand heeft ze een soort gangenstelsel opgetuigd. Als die beesten daardoorheen rennen, hoor ik ze zelfs in mijn slaapkamer.’

Ook dat droeg vannacht niet bij aan mijn nachtrust. Iedere keer dat ik het geluid van trappelende pootjes hoorde, was ik bang dat het meisje uit de horrorfilm van gisteravond met een hakbijl mijn huis was binnengedrongen. Ik woon in een oude benedenwoning in Amsterdam. De isolatie stamt nog uit de tijd dat vrouwen geen stemrecht hadden.

‘Jeetje, wat een ellende,’ zegt Jens meelevend en hij neemt een laatste slokje van zijn bier.

‘En jij dan?’ wil ik weten. ‘Wat vind jij zo leuk aan ons werk?’

‘Hm...’ Jens tikt bedachtzaam met zijn bierviltje op het gebutste tafelblad. ‘Dat vraag ik me soms ook weleens af.’

Wanneer ik hem verbaasd aankijk, verduidelijkt hij: ‘Ik hou net als jij van verhalen vertellen. Maar soms is mijn inspiratie gewoon een beetje op. Eigenlijk is over alles wel een keer een documentaire gemaakt en daar word ik soms zo moedeloos van. Ik wil iets origineels. Iets waarvan mensen die het hebben gekeken denken: zo, wat heeft die gozer een meesterwerk gemaakt.’

Ik neem nog een klein slokje van mijn bier, dat een beetje naar drop smaakt, en leun dan naar achteren. Mijn glas is – in tegenstelling tot dat van Jens – nog lang niet leeg.

‘Ik denk dat ik wel snap wat je bedoelt,’ zeg ik. ‘Maar ik denk dat het vooral belangrijk is om iets te maken waar je zelf volledig achter staat. Een verhaal waarvan jij vindt dat het verteld moet worden.’ Ik frons bedachtzaam. ‘En daarbij: is dat niet met alle verhalen zo? Niets is echt origineel, maar dat betekent niet dat het verhaal niet verteld moet worden.’ Wanneer Jens nog altijd niet echt overtuigd lijkt, besluit ik mijn pleidooi kracht bij te zetten door te vertellen over het idee dat ik de afgelopen weken heb uitgewerkt. ‘Neem nou mijn idee over familieverhalen: je zou een aflevering kunnen maken over de dynamiek van een gezin waarin een van de kinderen een zware vorm van autisme heeft, of je zou een zoektocht naar een vermist familielid kunnen filmen. En al zouden we het verhaal filmen van honderd

verschillende mensen die op zoek zijn naar hun vermiste vader, dan nog zal ieder verhaal uniek zijn.’

Jens’ schouders ontspannen wat en hij knikt langzaam. Het bierviltje – waar hij zo nu en dan mee op tafel tikt – gooit hij voor zich neer. ‘Ja, goed punt,’ antwoordt hij. Hij kijkt een paar seconden bedachtzaam naar het Heinekenlogo voor hem op tafel en gebaart vervolgens naar mijn praktisch volle glas. Hij grinnikt zachtjes en zegt: ‘Als je het niet lekker vindt, kan je het gewoon zeggen, hoor.’

Ik bijt op mijn lip en schuif mijn glas in zijn richting. ‘Ik denk inderdaad dat jij er meer van zal genieten dan ik.’

De daaropvolgende uurtjes vullen we met gepraat en gelach. Nadat Jens mijn biertje heeft opgedronken en voor mij een glas wijn heeft besteld, volgen er nog drie rondes.

Ik fiets met zo’n grote glimlach op mijn gezicht naar huis dat mijn kaakspieren verkrampen. En als ik eenmaal in mijn bed lig en mijn ogen sluit, kunnen zelfs de geluiden van de stuntende cavia’s van mijn buurvrouw mijn goede bui niet bederven. Ook de rest van het weekend ben ik in een opperbest humeur. Ik besluit zelfs dat mijn huis wel wat extra kleur kan gebruiken en schilder de kleinste muur van mijn woonkamer okergeel. Maandagochtend laat ik zelfs de snooze knop – die ik normaal gesproken zo vaak indruk dat ik de dag met kramp in mijn hand begin – met rust en sta ik direct na het afgaan van mijn wekker naast mijn bed.

Onder het genot van een dampende kop koffie kijk ik toe hoe de printer mijn documenten voor het kwartaaloverleg uitspuugt. Terwijl ik naar de vergaderruimte loop, neurie ik de melodie van Pharell Williams’ ‘Happy’. Wanneer de deur achter me dichtvalt, zie ik dat alleen Merle al aanwezig is, dus ga ik naast haar zitten.

Onze collega’s druppelen langzaam binnen en als Jens als laatste naar binnen loopt, maakt mijn hart een sprongetje. Zijn haar zit verwaaid en hij houdt zijn papieren in een rommelig stapeltje tegen zijn borst geklemd. Hij kijkt me niet aan en neemt plaats in de stoel die het dichtst bij het whiteboard staat.

Als laatste komt Richard, onze manager, naar binnen wandelen. Richard is een knappe man van midden veertig die er altijd uitziet om door een ringetje te halen. Ik heb nog nooit een kreukel in zijn maatpak gezien, en zelfs toen hij per ongeluk een keer koffie op zijn witte overhemd morste was de bruine vlek binnen tien minuten op miraculeuze wijze verdwenen. Het is een beetje alsof hij van nature vuilafstotend is.

‘Of hij heeft gewoon een enorme voorraad aan schone overhemden in de kasten van zijn privékantoor hangen,’ merkte Merle droogjes op toen ik mijn vermoedens dat hij iedere ochtend een halve bus impregneerspray over zichzelf heen kiepert met haar deelde.

Richard sluit de deur achter zich en gaat naast Jens zitten. Hij houdt het bekende praatje over hoe ons aantal abonnees blijft groeien en geeft dan het woord aan de eerste die een nieuw idee wil presenteren.

Nog voordat iemand ook maar de kans krijgt zijn of haar hand op te steken, staat Jens al haastig op.

Ik schuif een stukje naar voren, benieuwd naar het idee waar hij, te oordelen aan de donkere kringen onder zijn ogen, nog tot in de late uurtjes mee bezig is geweest. Hij plugt de kabel van het grote scherm in zijn laptop en start de powerpointpresentatie.

Het schermpje van mijn Fitbit licht op, en de cijfertjes achter het minuscule knipperende hartje geven 117 aan wanneer ik het beeld van de eerste slide zie en mijn hersenen registreren wat dit precies betekent. Mijn mond zakt een stukje open en Merle maakt een ongelovig geluidje.

Zeg iets, klinkt een stemmetje in mijn hoofd terwijl Jens begint te vertellen over hoe hij in zijn nieuwe docuserie familieverhalen wil vertellen. Sta op en zeg dat dit jouw idee was. Dat jij dit afgelopen vrijdag allemaal met hem hebt gedeeld.

‘Zo zouden we in de eerste aflevering een gezin kunnen volgen waarin een kind een zware vorm van autisme heeft...’

Mijn hartslag tikt nu bijna de 130 aan. Kom een keer voor jezelf op, verdomme! roept hetzelfde stemmetje in mijn hoofd.

Maar dat doe ik niet. In plaats daarvan zie ik met lede ogen aan hoe Jens mijn idee slide voor slide van me afpakt en hoe hij vervolgens lovend wordt toegesproken door Richard. Ik kijk toe hoe mijn andere collega's hun ideeën presenteren, en wanneer ik als enige overblijf heb ik geen flauw idee wat ik moet doen.

Ik treuzel, pluk aan de hoekjes van mijn aantekeningen en kijk naar Jens, die het lef heeft om me meelevend aan te kijken.

'Floor?' herhaalt Richard met opgetrokken wenkbrauwen. 'Je hebt toch wel iets voorbereid?'

'Ik, eh...' begin ik en ik pers mijn lippen op elkaar. Zeg het! Net wanneer ik mijn mond open wil doen om te vertellen dat ik hetzelfde idee als Jens had, onderbreekt hij me.

'Kom op, Floortje, niet zo verlegen!' Hoewel zijn uitdrukking be-
moedigend is, flikkert er ook iets wat op onzekerheid lijkt in zijn ogen.
'Je had zo'n leuk idee over cavia's!'

Een maand later

‘En dit is Mitsy,’ Bertine duwt een uit de kluiten gewassen cavia voor de lens. Het oranje met wit bevlekte beestje kijkt knorrig in de camera terwijl de restanten van een net verorberde aardbei aan haar bekje kleven, waardoor ze eruitziet als Ted Bundy op vier pootjes.

Ik haal het geluid weg en plak het beeld achter dat van Gustav, Bertines donkerbruine cavia die regelmatig naar Mitsy lonkt. Er zijn verschillende beelden van de cavia die aanstalten maakt om Mitsy te bespringen. Het is vooral nog niet gelukt, en daardoor is de titel van de docuserie voorlopig nog *De zestien cavia’s van Bertine*.

Als ik verschillende beelden van de cavia’s achter elkaar heb geplakt, zet ik de titel van *Friends* eronder. En wanneer het stukje komt waarin The Rembrandts ‘*It’s like you’re always stuck in second gear*’ zingen, plak ik het beeld van Mitsy die haar korte pootjes uit haar lijfje rent in een enorm loopwiel erachteraan. Aan het einde van de intro zitten ze allemaal op een klein kinderbankje dat ik bij de lokale kringloopwinkel heb gekocht, waarna het licht uitgaat en de titel van de serie in beeld verschijnt.

Ik moet bekennen dat ik het onderwerp leuker vind dan ik oorspronkelijk had gedacht en ik heb kennis opgedaan die ik anders nooit gehad zou hebben. Toegegeven, ik had prima zonder al die informatie door het leven kunnen gaan, maar het was best interessant. Zo weet ik nu dat cavia’s twintig uur per dag actief zijn, en heb ik eindelijk een verklaring voor het feit dat ik de hele nacht het geluid van de rennende

diertjes in mijn slaapkamer hoor. Verder weet ik inmiddels dat ze door hun korte pootjes eigenlijk niet mogen klimmen omdat ze – mochten ze vallen – niet altijd op alle vier die pootjes terechtkomen. Toen ik Bertine erop wees dat de constructie die ze tegen onze gedeelde muur had getimmerd daarom misschien niet het beste idee was – in de hoop dat ze die af zou breken – vertelde ze me dat ze de nodige veiligheidsmaatregelen had getroffen. Zo waren de tunnels afgesloten en had ze hekjes om de plateaus gebouwd.

Ondanks het feit dat ik onverwachts veel heb moeten lachen tijdens het maken van deze serie, is het niet wat ik wilde. Ik wil verhalen vertellen. Echte verhalen. *De zestien cavia's van Bertine* is vooral goed meme-materiaal, maar ook niet meer dan dat.

Ieder kwartaal krijgt de veelbelovendste documentaire van het seizoen een grootse première in Pathé Tuschinski, maar ik vermoed dat ik nu geen kanshebber aan het maken ben. En dat vind ik erg jammer.

Wanneer ik de intro af heb, bekijk ik met een dampende beker koffie in mijn hand nog een keer goedkeurend het eindresultaat. Koffie met kaneel.

En melk.

Jens was de afgelopen maand namelijk nog vriendelijker dan normaal. Hij neemt nu standaard een kopje koffie voor me mee als hij naar de automaat loopt en geeft me meer complimentjes dan hiervoor. Zo vertelde hij me dat de donkergroene blouse die ik twee jaar geleden heb gekocht me erg goed staat en dat het gouden kettinkje dat ik voor mijn negenentwintigste verjaardag kreeg mooi bij mijn ogen kleurt.

‘Ik snap niet dat jij nog aardig tegen hem kan doen.’ Merle kijkt hoofdschuddend naar mijn mok. ‘Hij heeft je echt flink genaaid.’

Ik tik met mijn vinger tegen mijn mok en haal mijn schouders op. ‘Hij bedoelde het niet zo,’ mompel ik, terugdenkend aan Jens die – toen ik hem na de meeting confronteerde met zijn ideeëndiefstal – met grote puppyogen had gezegd dat hij niet doorhad dat ik het wilde gebruiken. En nadat ik de gebeurtenis verscheidene keren opnieuw in mijn

hoofd had afgespeeld, kwam ik tot de conclusie dat ik het misschien inderdaad niet zo letterlijk had gezegd. Maar wat ik wel had gezegd was dat ik geen docuserie over cavia's wilde maken. Desondanks was de walm van zaagsel, stro en graansticks die ik de afgelopen week als een soort goedkope parfum met me meedroeg mede mogelijk gemaakt door Jens.

Merle maakt een ongelovig geluidje en rolt met haar ogen.

'Hij heeft sorry gezegd!' voeg ik eraan toe, alsof dat alles ongedaan maakt.

Merle slaakt een diepe zucht en kijkt me meelevend aan. 'Ja, hij heeft sorry gezegd,' stemt ze in. 'Maar wat hij óók had kunnen doen was naar Richard gaan en uitleggen dat het eigenlijk jouw idee was. Dat is wat ieder normaal mens gedaan zou hebben. Hij is gewoon over je heen gelopen, zoals hij wel vaker heeft gedaan, en je weigert dat te zien.'

Er schiet een steekje door mijn borst en ik sla mijn ogen neer. Ergens weet ik dat ze gelijk heeft. En toch heb ik mijn pennenbakje nog altijd niet teruggezet op zijn oorspronkelijke plaats. Mijn hart maakt nog steeds een Epke Zonderland-waardige salto als hij op dat lege hoekje van mijn bureau gaat zitten. Ik maak regelmatig een praatje met hem, lach om zijn grapjes en ik heb zelfs – net als al mijn andere collega's – de uitnodiging voor zijn dertigste verjaardagsfeest geaccepteerd.

Merle had in eerste instantie niet zoveel zin om te gaan, maar toen het steeds meer op een werkuitje dan op een verjaardag begon te lijken, stemde ze toch in.

'Hoe gaat het met *De zestien cavia's van Bertine*?' wil ze weten wanneer ik nog altijd niet op haar pijnlijke maar rake woorden heb gereageerd. Haar stem klinkt nu weer wat vriendelijker.

'Ja, wel goed,' antwoord ik, dankbaar voor de verandering van onderwerp. 'Ik moet eigenlijk alleen nog het een en ander monteren, maar ik ben sneller klaar dan ik dacht.'

'Oeh, mag ik de intro eens zien?' vraagt ze. Voordat ik antwoord kan geven zet ze zich af tegen de vloer en rolt ze met haar bureaustoel soepel

naar me toe om vervolgens op de spatieknop van mijn toetsenbord te drukken. 'I'll Be There for You' vult de kantoortuin.

Ik draai haastig de volumeknop naar beneden om te voorkomen dat Bert, die zichzelf tot Richards persoonlijke bloedhond heeft gebombardeerd, ons komt vertellen dat we geen series mogen kijken onder werktijd. Ik werp een haastige blik in de richting van zijn bureau en zie zijn zwarte kraaloojes zoals ik al verwachtte nieuwsgierig onze kant op kijken.

Merle proest het uit wanneer het lampje uitgaat en kijkt me aan met een blik vol waardering. 'Goed, ik weet dat dit niet is wat je eigenlijk wilde maken, maar ik denk oprecht dat het goed bekeken gaat worden. Dierenfilmpjes doen het nou eenmaal goed op social media, en ik heb zo'n vermoeden dat er veel content uit die serie gebruikt gaat worden voor het maken van grappige memes en TikToks. En dat is nou eenmaal de beste reclame die je je kunt wensen.'

Ik slaak een diepe zucht en werp een blik in de richting van Jens' bureau. Hoewel ik hem net niet kan zien, zie ik wel dat Richard naast hem staat en ergens duidelijk niet blij mee is. Hij maakt woeste handgebaren, alsof hij een orkest aan het dirigeren is. Een orkest waarvan de pianist stelselmatig het verkeerde akkoord aanslaat en de trompettist in zijn instrument blaast alsof hij de longcapaciteit van een veldmuis heeft. Zo nu en dan vang ik een vlag op van hun verhitte woordenwisseling.

'Gat in de serie,' hoor ik Richard kwaad zeggen. Hoewel ik Jens niet kan horen, geeft Richard hem ook niet veel ruimte om te reageren.

'Hm, er lijkt iets niet helemaal goed te gaan,' zegt Merle. Haar geamuseerde toon ontgaat me niet. Haar donkergroene ogen lijken te twinkelen van plezier terwijl ze een stukje verder naar links rolt in een poging de twee mannen beter te verstaan. Het enige wat nog aan het tafereel ontbreekt is een bak popcorn. Richard is heel even stil, maar lijkt dan rood aan te lopen.

'En dan nog maak je hem niet uit voor lamlul! Nu wil hij niet meer meedoen!' buldert hij luid en duidelijk. Alle hoofden draaien in de

richting van onze baas, die nu geschrokken om zich heen kijkt. Hij strijkt de niet-bestaande kreukels in zijn maatpak glad, werpt nog een laatste furieuze blik in de richting van Jens en beent dan met grote passen naar zijn kantoor.

‘Zou jij ooit overwegen om een oudere man te daten?’ vraagt Merle zich hardop af terwijl ze onze baas nakijkt met een geïntrigeerde uitdrukking op haar gezicht.

Mijn blik gaat van haar naar de deur die Richard zojuist met een harde klap achter zich dichtgooide en vervolgens kijk ik Merle weer aan.

Mijn wenkbrauwen kruipen een stukje naar elkaar toe. ‘Niet per se,’ antwoord ik. ‘Of hij moet wel heel leuk zijn. Maar als hij eenmaal met pensioen is, moet jij nog werken terwijl hij de hele dag bezig is met het polijsten van zijn banaangele cabriolet die hij in een opwelling bij een lokale veiling kocht om zijn terugwijkende haargrens te compenseren. Dat is niet een heel leuk vooruitzicht.’

‘Hm-hm.’ Merle klinkt een beetje afwezig.

‘En als die oudere man je baas is, lijkt het me al helemaal een slecht idee,’ voeg ik eraan toe.

Merle kijkt me een tikkeltje betrappt aan. ‘Ja, je hebt ook gelijk,’ mompelt ze. ‘Maar hij heeft wel iets, vind je niet? Als hij dan zo boos wordt...’

Ik schud grinnikend mijn hoofd. ‘Dit is zeker geen goed moment om naar hem toe te gaan en te zeggen dat ik eerder dan verwacht klaar ben, of wel?’

‘Hm, nee. Ik zou hem eerst even de tijd geven om af te koelen.’

Ik wacht nog een uurtje waarin ik zo nu en dan nieuwsgierige blikken in de richting van Jens werp. Wanneer ik denk dat Richard voldoende tijd heeft gehad om weer in zijn kalme, beheerste zelf te veranderen, sta ik op en loop in de richting van zijn kantoor. Als ik langs het bureau van Jens loop, kijk ik opzij. Hij heeft rode bloesjes op zijn wangen en staart zo intens naar zijn beeldscherm dat ik me bijna afvraag of hij

een naaktfoto van Jennifer Lawrence aan het bekijken is.

Hij lijkt niet te merken dat ik langsloop en ik besluit dat dit ook niet het juiste moment is om hem naar zijn aanvaring met onze baas te vragen.

Als ik voor Richards kantoor sta, strijk ik mijn truitje glad en klop ik driemaal op de deur.

‘Binnen!’ klinkt een bruuske stem. Ik leg mijn hand op de deurklink en druk die naar beneden. Richard kijkt op en zijn gezicht ontspant enigszins. ‘Ah, Floor,’ zegt hij ietwat opgelucht. ‘Kom binnen, kom binnen. Hoe gaat het met de konijnen?’

‘Cavia’s,’ corrigeer ik hem.

Hij knippert een paar keer met zijn ogen en kijkt me niet-begrijpend aan.

‘Mijn docuserie gaat over cavia’s,’ verduidelijk ik nogmaals. Ergens voel ik me een beetje gekrenkt omdat hij vergeten is waar ik me de afgelopen maand mee bezig heb gehouden.

Al kan ik het hem niet echt kwalijk nemen. Hij reageerde nogal koeltjes toen ik tijdens de laatste kwartaalvergadering een flink staaltje improvisatie toepaste door ter plaatse het idee voor die serie uit de grond te stampen.

Desondanks schoot hij het niet af, maar zei hij dat hij wel benieuwd was wat ik ervan zou kunnen maken.

‘O ja. De cavia’s van Betty.’ Richard leunt een stukje naar achteren en zijn bureaustoel veert mee. Hij doet niet eens zijn best om geïnteresseerd over te komen. ‘Hoe gaat het daarmee?’

‘Goed. Heel goed zelfs. Daar kwam ik dus eigenlijk voor. Ik ben eerder klaar dan verwacht, dus ik zou er dit kwartaal graag nog iets bij doen.’

De stoel van Richard maakt een piepend geluid als hij weer rechtop gaat zitten en me belangstellend aankijkt. ‘O ja?’ vraagt hij nieuwsgierig. ‘Heb je al een idee?’

‘O, genoeg. Maar ik heb nog niks tot in detail uitgewerkt. Ik wilde eerst groen licht krijgen.’

‘Hm.’ Richard drukt de topjes van zijn vingers tegen elkaar aan en kijkt bedachtzaam naar de lege stoel tegenover hem, om me vervolgens met een handgebaar duidelijk te maken dat ik kan gaan zitten.

‘Goed, Floor,’ begint hij op vriendelijke toon. ‘Ik begrijp dat je graag een van je eigen plannen uit wil werken, maar ik heb eigenlijk iets anders in gedachten.’

‘O ja?’ Ik laat me langzaam op het zachte kussentje zakken.

‘Ja. Luister eens, ik zal eerlijk tegen je zijn. Toen je dat idee over die eekhoorns opperde, was ik een beetje teleurgesteld. Ik geloof best dat het grappige beestjes zijn, hoor, maar ik had gewoon wat meer van je verwacht. Zeker aangezien je voorgaande documentaires eigenlijk altijd een diepere laag hadden.’

Ik klem mijn kaken stevig op elkaar en knik stijfjes.

Maar Floortje, je had zo'n leuk idee over cavia's! galmt Jens' stem weer door mijn hoofd.

‘Mhmm,’ antwoord ik. Mijn blik valt op de keurig gestroomlijnde gatenplant in de hoek van Richards kamer. De mijne heeft inmiddels een groteske omvang en doet eerder denken aan een doorgefokte octopus dan aan een gezellige kamerplant. Maar wat verwacht je van een man die een vergaderruimte met één blik stil kan krijgen.

‘Nou wil het toeval dat Jens wat hommeles heeft met een van de families die hij wilde volgen. Die aflevering zou gaan over een man die zijn moeder niet meer gezien heeft sinds hij twee was. We zouden zijn hele zoektocht vastleggen. Het was eigenlijk de aflevering waar ik de meeste potentie in zag.’

‘Goh,’ is het enige wat ik over mijn lippen kan krijgen, terugdenkend aan de avond dat Jens en ik wat gingen drinken in café 't Zwaantje, waar ik hem exact dat idee presenteerde.

‘Wat ik je dus eigenlijk wil vragen is of je even met de beste man wil praten. Kijken of je hem kan overhalen om toch weer mee te doen, en dat jij dan zijn zoektocht begeleidt in plaats van Jens.’

‘Valt hij echt nog over te halen, denk je?’ vraag ik nieuwsgierig.